

INTERVIEWS

KONCERT-ANMELDELSE:

Gang Gang Dance
 Turbinehallerne, København
 24.08.06

●●●●●●●●●● 10/10

Anmeldt af: Niklas Engstrøm

Foto: Joshua Wildman

SPOT

DISKANT ANBEFALER

ANNONCER

Grænsebrydende rundforbidanseringer

Iført trommer, keyboard, guitar og sirenesang indledte de fire medlemmer af det new yorkske avantrock-orkester Gang Gang Dance i torsdags en koncert, hvis omdrejningspunkt var en fuldstændigt ekstravagant musik, på en ualmindelig almindelig vis: med småbrokkende fraser om temperaturenes søgen mod alt for høje højder, og da de en lille – for lille – halvanden times tid senere steg af den lille improviserede scene i Turbinehallerne's kælderrum, var det med præcis varmen som undskyldning. Men lad dem nu være det undskyldt – for inden da havde de været på hårdt arbejde med at sprænge rockmusikkens grænser. Og jo, det var også varmt nede i kælderen, for den var stopfyldt af mennesker, der for størstedelens vedkommende sikkert aldrig før havde hørt, endsige hørt tale om Gang Gang Dance, men som alligevel var dukket op som følge af de arrangerende Escho-folks aldeles formidable jungletrommende arrangørarbejde.

For det debuterende øre må det have været overvældende at modtage de lyde, der kom ud af forstærkerne fra scenen. For at lytte til Gang Gang Dance – og det gælder i endnu højere grad *live* end på plade – er som at bevæge sig ind i en tæt, mørk jungle uden lys eller lygte og så at opdage, at hvor end man vender øjet er der bare vidstrakt rum og plads og én altomkringende horisont af åbne muligheder. Sådan var det torsdag aften, da bandet koncentrerede sig om de hypnotisk cirkulerende numre fra sidste års uomgængelige mesterværk, *God's Money*. Med den plade har orkestret lavet en af de mest originale og grænsesøgende plader, rockmusikken har budt på i mange år, og derfor var det ikke underligt at koncerten blev derefter: udfordrende, rytmisk inciterende, dramatisk, dynamisk, svimlende, superb.

Gang Gang Dances udtryk ligger i forlængelse af en lang tradition for avantgardistiske udfoldelser i New Yorks rockmusik. Men de har fundet en helt egen rute, der nedbryder modsætningerne mellem det intime og det storladne, mellem det alvorlige og det legende og mellem det direkte rockende og det voldsomt teatraliske. På scenen viste hver af musikerne sig som virtuoser på deres instrumenter, inklusiv Lizzi, denne lillepige-heks af en sangerinde, hvis stemme, der er mere skrig og støn og mærkelige lyde end egentlig sang, netop bruges som et instrument på linie med de andre. Resultatet var et ørenåbnende, rundforbicirkulende show af en anden verden. En verden, der dog stadig henter inspiration fra vores, og derfor kan man snildt høre hele New Yorks musikhistorie inde i guitarlinierne, hvinene og trommehvirlerne, ligesom inspirationen fra den indonesiske gamelanmusik på en underligt underliggende måde skinner igennem. At det er herfra, at Gang Gang Dance opnår sine udpræget cykliske kvaliteter synes således oplagt – og det er i sin cirkulation omkring dette center, at bandet opnår sin unikke egenkraft.

De nye sange, som bandet præsenterede, syntes heldigvis at have den samme, rotorbladsagtigt hvirvlende karakter som deres panderter fra *God's Money*. De passede derfor også perfekt ind i koncertens samlede hele. Og det er i denne flydende, psykedeliske sammenhæng, at hemmeligheden bag dens uovertruffenhed må findes. Der er noget decideret autopoetisk over bandets musiks evne til konstant at genskabe sig selv ud fra sine egne – ja, i helt enestående grad egne og unikke og selvopbyggede – elementarpartikler. I denne centrifugerende livsmaskine opstår mønstre og strukturer, der forsvinder i dekonstruerende støjbombardementer eller vandspejle af uendelig ro for siden atter at dukke op i nye, men på en sært intuitivt måde også genkendelige former. Turbinehallerne udgjorde et passende anderledes rum for disse hypnotiserende, hallucinatoriske udskjelser. Da det var slut, syntes bandet fuldstændig færdigt, tomt for energi. Alt var tilsyneladende blevet overført til et publikum, der for en stor dels vedkommende var lige så eksalterede og ekstatiserede som kolibrer på MDMA. Heldigvis havde Escho sørget for dj's til ud på morgenen, så energien kunne danses videre ud i verden med et par tusind vingeslag i minuttet.

